

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Beretning om Sanering af vort Pengevæsen

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1945

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[Beretning om Sanering af vort Pengevæsen](#) 3

[Beretning om Sanering af vort Pengevæsen](#) 4

[Beretning om Sanering af vort Pengevæsen](#) 5

[Beretning om Sanering af vort Pengevæsen](#) 6

[Beretning om Sanering af vort Pengevæsen](#) 7

[Beretning om Sanering af vort Pengevæsen](#) 8

ven 1946

Politik Venstre

BERETNING

OM

SANERING AF VORT PENGEVÆSEN

ET UDVALG inden for Venstres Rigsdagsgruppe, bestaaende af A. L. H. Elmquist, O. Himmelstrup, Olav Øllgaard, Inger Gautier Schmit, Marius Jensen og Jensen Broby, har foretaget en Undersøgelse af de almindelige økonomiske Forhold.

Paa Grundlag af de Forhandlinger, der er ført, har Udvalgets Sekretær, Ekspeditionssekretær A. Clausager, skrevet nedenstaaende Beretning til Den liberale Venstre-Almanak.

Nationalbankens Finansiering af de tyske Indkøb og Arbejder under Besættelsen førte til Udbetaling af 8 Milliarder Kr. for tysk Regning mod Statens Kaution for Tysklands Gæld. Det afsatte dels en Forøgelse af Seddelcirkulationen og navnlig en Forøgelse af Pengeinstitutternes Indlaan (og Nedgang i deres Udlaan). Begge Dele repræsenterer likvide Betalingsmidler, der kan vendes som Efterspørgsel mod Forbrugsvarer, Arbejdskraft, Kapitalgenstande, Ejendomme, Værdipapirer m. m. og forårsage Prisstigning — Inflation.

For at modvirke dette er der foretaget en Række Indgreb i Erhvervenes Forhold: Pris- og Lønkontrol, Begrænsning i Adgangen til Pant-sætning og Omsætning af faste Ejendomme, af Udbyttebetaling paa Aktier samt visse Foranstaltninger til Opsugning eller Binding af de ledige Penge. Indgrebene vækker Utilfredshed i de Kredse, der rammes af dem, bl. a. har Arbejderne opponeret stærkt mod Afskaffelsen af Kontraktfriheden paa Arbejdsmarkedet og mod Strejkeforbudet. Blandt de politiske Maal, som Professorudvalget venter vil blive stillet i Efterkrigstiden, er ogsaa en Frigørelse af det økonomiske Liv. Hvis dette skal kunne ske uden Fare for Forhøjelse af Omkostnings- og Prisniveauet paa forskellige Omraader, maa de ledige Penge neutraliseres.

Dog er ikke alle Tilhængere af en Frigørelse for Statsindgrebene. En Gruppe af socialistiske Planøkonomer mener, at man uden at fjerne de ledige Penge kan undgaa Inflation og fastholde Pris- (og Løn)niveau, Valutakurser o. s. v. ved Hjælp af de hidtidige Restriktioner eventuelt i noget skærpet og udvidet Form. Erfaringerne synes ikke at støtte denne Opfattelse, for Priser

og Lønninger har i de sidste Aar vist en stadig Stigning. Tilstanden med ledige Penge synes imidlertid i sig selv at maatte sidestilles med Inflation, selv om den ikke skulde give sig Udtryk i en Forringelse af Pengenes Værdi gennem Forhøjelse af Prisniveauet. Hvad enten Inflation tager den ene eller den anden Form, er dens Aarsag, at Staten finansierer sine Udgifter ved Hjælp af Seddelpressen (under Besættelsen var det den tyske Stats Udgifter) og derigennem tilegner sig Raadighed over Varer og Produktionsmidler paa Bekostning af Forbrugerne. Under den ordinære Inflation sker det ved, at Købeevnen af Forbrugernes Penge forringes, saaledes at den Pengemængde, der er til deres Raadighed, skuffer med Hensyn til, hvilke Varemængder de kan erhverve for Pengene. Ved „de ledige Penge“s Inflation giver en vis Pengemængde heller ikke Udtryk for, hvilken Lefevod der kan opretholdes, eller hvilket Udbytte der kan erhverves ved Formueanlæg, idet Indkøbs- og Anbringelsesmuligheder ikke bestemmes af den disponible Indtægt og Kapital, men begrænses af Rationering, Indkøbs- og Importrestriktioner m. m. De ledige Penges Tilstand bør derfor i og for sig undgaa lige saa vel som den ordinære Inflation.

Inflation.

Den sædvanlige Inflations Virkninger bestaar i store Forskydninger i Indkomst- og Formuefordelingen til Ugunst for Kreditorer, idet opsparede Midler taber en stor Del af deres Værdi, og for Folk med faste Indtægter. I Erhvervene er den umiddelbare Virkning gerne øget Virksomhed og Beskæftigelse, der dog som Regel foregaar ved Rovdrift paa Kapitaludstyret; men efterhaanden medfører det stigende Omkostnings-

Beretning om Sanering af vort Pengevæsen

niveau konkurrencemæssige Vanskeligheder baade for Eksportvarer og paa Hjemmemarkedet, hvoraf der følger Valutavanskeligheder og stigende fremmede Valutakurser. Vanskelighederne melder sig, naar man vil standse Prisstigningen, og bliver særlig løjnefaldende, hvis man søger at genoprette det tidligere lavere Priseniveau gennem Deflation.

Hvis Priseniveauet ikke skal have Lov at tilpasse sig efter Pengemængden i videre Forstand (Seddelcirkulation, Banktilgodehavender m. m.), maa Pengemængden reduceres til, hvad Omsætningen kræver ved det herskende Priseniveau.

Binding eller Opsugning af de ledige Penge.

Den overskydende Pengemængde kan fjernes hurtigere, hvad der forudsætter en Formuekonfiskation, eller langsommere gennem Beskatning. I sidste Fald maa de regulerende Foranstaltninger for at hindre Prisstigning opretholdes gennem hele Afviklingsperioden. Dog kan man teoretisk set klare sig med rent pengepolitiske Indgreb, forudsat at de er tilstrækkelig effektive og omfattende. Her kan man tænke sig to Udveje: Binding eller Opsugning.

Ved Binding maa man forstaa, at Ejerne af likvide Pengemidler forhindres i at disponere over dem til Efterspørgsel efter Varer, Arbejdskraft, Produktionsmidler o. s. v. Hertil kan anvendes Spærring af Indskud i Pengeinstitutter og tvungen Indsætning af overskydende cirkulerende Sedler paa spærrede Konti, hvilket maa kombineres med Binding af Pengeinstitutternes Kassebeholdninger, saa at Pengene heller ikke i Form af øgede Udlaan gaar ud i Omsætningen. Naar Pengeinstitutterne modtager store Indskud uden at kunne gøre dem frugtbringende igennem Udlaan, maa Indlaansrenten nedsættes, hvad der betyder en partiel Formuekonfiskation fra Indskyderne. Den gældende Binding af Banker og Sparekassers Kasse i Forhold til deres Indskudsmidler er for en stor Del illusorisk, da den i det væsentlige ophæves automatisk, naar Indskyderne hæver deres Penge, hvad de har Adgang til. En Binding maa af praktiske Grunde være rent midlertidig, da den paa længere Sigt vil have alt for urimelige Virkninger, og efterhaanden som Midlerne frigives og hæves, maa tilsvarende Beløb tages ud af Omsætningen gennem Skatter.

Opsugning vil sige, at Staten udbyder Statslaan, hvori de likvide Midler anbringes. Opsugning kan tænkes som en permanent Løsning, idet Statsgælden kan varigt forøges med de Beløb, der er opsuget. Statskassens Renteudgifter bliver da forøget, hvilket maa dækkes gennem forøget Skatteudskrivning, der inddrager et tilsvarende Beløb, som udbetales i Rente af Statsobligatio-

nerne. Skal Statsgælden atter nedbringes til det tidligere Niveau, maa de optagne Laan desuden afdrages, og Afdragene fremskaffes ved Skatteudskrivning, som da i Løbet af en Aarrække fjerner de ledige, men midlertidigt opsugede Penge. Opsugning ved frivillige Laan bliver dyrere end Binding, da der maa bydes en Rente, som faar de ledige Penge til at søge Anbringelse i Statsobligationer. For at opnaa Besparelse kan anvendes Tvangslaan til lav Rente, hvad der imidlertid kun er en maskeret Form for delvis Formuekonfiskation. F. Eks. kan ogsaa bundne Bankkonti frigives ved at udbetales i Statsobligationer.

Saaavel Binding som Opsugning er (bortset fra permanent Forøgelse af Statsgælden) foreløbige Løsninger, idet den endelige Likvidering af den overskydende Pengemængde maa ske ved Udskrivning af Skat.

Formue - Konfiskation.

Engangsskat eller Formuekonfiskation til øjeblikkelig Indskrænkning af Pengemængden kan formes som en Formueafgift eller en Formuestigningsafgift. For en Stigningsafgift kan anføres, at den Formue, der er dannet under Krigsaarenes høje Priseniveau, bliver mere værd, naar Priseniveauet gaar ned (forudsat at dette sker). Paa den anden Side kan det gøres gældende, at Krigstidens høje Beskatning, bl. a. Merindkomst- og Krigskonjunkturskat allerede til en vis Grad har taget Hensyn hertil.

Ved en *Formuestigningsafgift* bør der skelnes mellem Formuestigningsens Kilder. Værnemager- og anden mislig Fortjeneste, der er indtjent i Strid med gældende Lovgivning, vil være hjemfalden til Konfiskation i Henhold til særlige Bestemmelser og bør i det hele taget ikke bedømmes ud fra finansielle eller økonomiske Hensyn. En vis normal Henlæggelse vil det være rimeligt at undtage saa vel som modtaget Arv og eventuelt forskelligt andet.

Den Formuestigning, som skyldes Opvurdering af fast Ejendom ved en forestaaende Ejendoms-skyldvurdering, af Varelagre, Kreaturbesættninger, vil det have betænkelige Konsekvenser at gøre til Genstand for Stigningsafgift, da et kommende Prisfald helt eller delvis kan ventes at bringe Stigningen til at forsvinde, og saa vilde man have krævet Afgift af en Formueforøgelse, som overhovedet ikke længere er til Stede, hvad der maa forekomme urimeligt. Kursstigning paa Værdipapirer maa formentlig nærmest sidestilles med en Opskrivning af Formuegenstandes Værdi.

En Betingelse for at gaa med til en Formuestigningsafgift synes da at maatte være, at der foretages en forsvarlig Afgrænsning af, hvilke Stigninger der skal falde ind under Afgiften. Det egentlige berettigede Objekt maa blive den hen-

Beretning om Sanering af vort Pengevæsen

lagte ekstraordinære Fortjeneste. Herved kan man dog ikke overse, at de, der har henlagt deres Fortjeneste, netop har fulgt Statsmagtens Henstillinger om ikke at sætte unødigt store Pengemængder i Omløb, mens de, der har brugt Fortjenesten, slipper for en saadan Afgift.

Fra Krigens Begyndelse til Nytaar 1945 steg den samlede ansatte Formue fra 11,1 til 14,5 Milliarder Kr. og den formueskattepligtige Formue fra 9,4 til 12,6 Milliarder. Da nogle Formuer er forsvundet eller gaaet tilbage, maa Stigningen for de øvrige være noget større end Fremgangen i den samlede Formue. Til Gengæld bør som nævnt visse Arter af Formueforøgelse fritages for Formuestigningsafgift. Ejendomsværdierne ifølge Ejendomsskyldvurderingen af 1936 beløb sig til 15—16 Milliarder Kr. Ved en gennemsnitlig Forhøjelse med 20 à 25 Procent vil det udgøre lige saa meget som hele den øvrige Formuestigning under Krigen, og dersom denne Forhøjelse inddrages under Stigningsafgift, vil Ejendomsbesidderne altsaa komme til at betale Halvdelen heraf eller mere.

En almindelig Formueafgift rejser en lang Række praktiske og teoretiske Problemer, som bl. a. er behandlet i en Betænkning, som i Efteraaret 1942 blev forelagt den svenske Rigsdag, og som er udarbejdet af Professor Lindahl.

Det er saaledes et Spørgsmaal, om Afgiften alene skal omfatte skattepligtig Formue, eller den skal medtage f. Eks. skattefrie Samlinger af Kunstgenstande o. l., Møbler over en vis Værdi pr. Husstand, og hvilken Vurdering der skal lægges til Grund for Afgiften af Formue, der ikke bestaar i et vist Pengebeløb som Bankindsud, Panteobligationer o. s. v. For Ejendomme med Tilbehør, Varelagre, Ihænde-haverpapirer med varierende Kursværdi vil Opgørelsesmaaden spille en stor Rolle. Personer, hvis Formue ikke er likvid, kan komme i ret store Vanskeligheder ved en Formueafgift, idet de tvinges til at belaae eller realisere deres Ejendele, og omfattende Realisationer af Ejendomme og Værdipapirer vil trykke Priserne, saaledes at de udover Afgiften lider et Tab. En Stigningsafgift af saadan Formue vil i saa Henseende have lignende Virkninger. For delvis at afbøde de uheldige Virkninger kan der aabnes Adgang til Belaaning af Aktiver; men en saadan ekstraordinær Efterspørgsel efter Laan vil let bringe Renten til at stige. I Sverige har Professor Myrdahl og her i Landet Professor Jørgen Pedersen derfor foreslaaet, at man kunde undlade at indkassere Beløbet og i Stedet for paalægge Formuerne en Hæftelse og opkræve det aarlige Rentebeløb. Herved stilles dog de Formueejere, hvis Formue kun afkaster et lavt Udbytte, ugunstigere end de andre, og i den Situation, hvori vi staar, løser det ikke Problemet,

for her drejer det sig ikke blot om — som i Sverige — at nedbringe Statsgælden eller at fremskaffe et aarligt Beløb til dens Forrentning, men derimod om at fjerne den overskydende Mængde af disponible Penge, og det naas ikke ved blot at paalægge en Hæftelse. I saa Fald skulde vi alligevel først have dem opsuget i Statslaan.

Finansielt modvirkes Resultatet af en Formuekonfiskation stærkt ved den deraf følgende Formindskelse af de skattepligtige Formuer og af Indtægt af Formue. Saavel i England som i Sverige har man beregnet, at Tabet af fremtidig Skatteindtægt vil sluge omkring Halvdelen à tre Femtedele af Statskassens Gevinst ved Konfiskationen, og ved denne Beregning er der i hvert Fald i England regnet med lavere Skattesatser end de nuværende.

Hovedindvendingen mod en almindelig Formueafgift bliver dog maaske, at Formuer bestaaende i Pengebeløb igennem Krigsaarenes Inflation, som i det lange Løb maa regnes at føre til et Prisniveau, der ligger 60 pCt. over Førkrigstidens, allerede er berøvet ca. 40 pCt. af deres Købevne (nuværende reelle Værdi $100\frac{1}{60}$ af den tidligere), hvad der i sig selv er en overordentlig stor Formuekonfiskation. Det kan næppe heller med Rette forlanges, at Formuerne skal bære hele Tabet ved Tysklands Udplyndring af Landet eller blot den overvejende Del heraf. Store Indtægter og stort Forbrug synes lige saavel at burde bidrage hertil, hvad der taler for, at en Del foreløbig opsuges ved Statslaan og derefter bringes ud af Verden ved forskellige Skatter.

Førovrigt bør det heller ikke ske alene ved Forøgelse af Skatteudskrivningen, da det i saa Fald ensidigt vilde betyde en Indskrænkning af det private Forbrug. Det er en finansiell Hovedgrundsaetning, at der maa være en vis Balance mellem det offentlige og det private Forbrug, og naar Landet er blevet fattigere, maa en Indskrænkning finde Sted — baade i det offentlige og i det private Forbrug, hvis denne Balance skal bevares, d. v. s. at en Del af Midlerne maa indvindes ved Besparelse i de offentlige Udgifter.

Det er heller ikke, som det fra visse Sider paastaas, Landets Formue, der er gaaet tabt ved Tysklands Insolvens, og Formuerne, som derfor bør bære Tabet. Af de 8 Milliarder, som vi har faaet til Gode, er rundt regnet Halvdelen opsparet i Krigsaarene ved nedsat Levofod, medens der til den anden Halvdel svarer en Forringelse af vor Realkapital — Bygninger, Varelagre, Transportanlæg o. s. v. Denne Del af vor Realkapital er i Form af Slid uden tilsvarende Vedligeholdelse og Fornyelse gaaet over i disse Aars Vareproduktion; men heraf er igen kun en mindre Del leveret til Tyskerne, højt regnet indeholdende for

Beretning om Sanering af vort Pengevæsen

$\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Milliard Kr. af vor tidligere Real-kapital. Resten af de 8 Milliarder bestaar af den løbende Raastofproduktion samt iøvrigt af Arbejds- og Erhvervsindtægter, som udgør den overvejende Del. Det er altsaa hovedsagelig disse Arbejds- og Erhvervsindtægter, der er tabt; men de er udbetalt af Nationalbanken og for Størstedelen forbrugt af vedkommende. Dette taler afgjort imod at vælte Hovedparten af Tabet over paa Formuerne. Gennem Inflation har man allerede ensidig ramt en vis Gruppe af Formuer, hvad der ikke kan anføres en forsvarlig Motivering for.

Formuens Genopbygning.

Ved Bedømmelsen af de forskellige Veje til Fordeling af Tabet maa der ogsaa tages Hensyn til deres Virkninger overfor Formuens Genopbygning. Landets Produktionsapparat kan muligvis genrejses ved Hjælp af udenlandsk Kredit, hvad der dog vil gøre os afhængig af Udlandet og gøre vort Erhvervsliv mere følsomt overfor Udlandets Konjunkturer. Det vil være meget ønskeligt, at vi selv ejer vort Produktionsapparat, og derfor forudsætter en Genopbygning af dette ogsaa, at vi genopbygger Nationalformuen og altsaa genopsparer det tabte. En Forringelse af Formuernes Realværdi gennem Inflation, hvad der efterlader et uforandret Kronebeløb, vil næppe virke særlig ansporende i Retning af at genoprette Formuens tidligere Realværdi. En Konfiskation eller Formueafgift en Gang for alle vil Formueejerne formodentlig ogsaa affinde sig med og afskrive Beløbet som tabt. Hvis man derimod afvikler Tabet gennem Udskrivning af Skatter over et længere Aaremaal, er der større Sandsynlighed for, at Skatteyderne vil søge at udrede Skatterne ud af de løbende Indtægter uden at lade det angribe Formuen, saaledes at Nationalformuen fra før Krigen genoprettes. De forskellige Former for Skat kan dog have noget forskellig Virkning; en ensidig Forhøjelse af Formuebeskatningen kan jo næppe ventes at paa-virke Opsparingen gavnligt.

Den hittidige Inflation kræver flere Omsætningsmidler

De foran omtalte Muligheder for Fordeling af Tabet er kun til Stede i første Omgang; efterhaanden som Begivenhederne tager deres Forløb, indskrænkes Mulighederne. Vi har haft en kraftig Inflation, som giver sig Udtryk i, at Pengeindtægterne (Lønniveauet) er steget ca. 60 pCt., hvad der maa ventes at medføre en Stigning i vort Prisniveau med en tilsvarende Procentdel paa længere Sigt. Ved dette højere Prisniveau vil Omsætningen lægge Beslag paa en større Pengemængde end før. Professorudvalget

regner ved en Lønstigning paa godt 50 pCt. med ialt 70 pCt., idet vi før Krigen havde en konstant Arbejdsløshed paa ca. 100,000 i Aars-gennemsnit og nedsat Eksport og Import. Ved ekstraordinær Virksomhed til Genopbygning og nogenlunde fuld Beskæftigelse maa der regnes med en noget større Forøgelse af Omsætningsmidlerne end blot svarende til Pengeindtægternes Stigning. Efter den sidste Lønforhøjelse maa der altsaa regnes med henved 80 pCt. i Stedet for 70. Imidlertid regner Professorudvalget kun med en saadan Forøgelse af den cirkulerende Seddelmængde og Nationalbankens Foliokonto. Hvis Erhvervenes Genopbygning og foreget Beskæftigelse skal finansieres, hvad der normalt foregaar gennem Banker og Sparekasser, synes det nødvendigt, at ogsaa Bankers og Sparekassers Indlaan forøges med en tilsvarende Procent, d. v. s. fra 4—500 Mill. i Sedler og $4\frac{1}{2}$ Milliard i Indskudsmidler til ialt op mod 9 Milliarder. Herved vil da omtrent 4 Milliarder af den overskydende Pengemængde være likvideret. Denne Opfattelse tør vistnok anses for almindelig i Bankkredse. I Særdeleshed maa den gælde, hvis man ønsker at stimulere Erhvervslivet med et noget lavere Renteniveau — $3\frac{1}{2}$ å 4 pCt. mod det tidligere almindelige $4\frac{1}{2}$ pCt.

Den offentlige Gæld udgjorde før Krigen godt 3 Milliarder Kr. Ved Pengeindtægternes fremtidige højere Niveau kan ca. 60 pCt. højere Gæld forrentes og afdrages uden reelt større Skattebyrde, altsaa ialt ca. $4\frac{1}{2}$ Milliard, og som Følge af stedfunden Konvertering og nye Laan til lavere Rente end de ældre vil $5\frac{1}{2}$ å $5\frac{1}{2}$ Milliard ikke kræve større Rentebeløb end $4\frac{1}{2}$ før. Den offentlige Gæld kan altsaa forøges med et Par Milliarder uden reelt større Byrde end før Krigen. Dette Beløb er for Størstedelen optaget gennem Opsagningslaan og andre Laan, hvoraf dog en Del er kortfristede og maa ændres til Laan med længere Løbetid.

Tilbage bliver der ca. 2 Milliarder af de ledige Penge.

Særlige Foranstaltninger.

Lovene om Seddelombytning og Formueopgørelse vil indbringe en Del; hvor meget kan ikke siges endnu. Selve Seddelombytningen er aabenbart blevet en Skuffelse, da den ikke indbragte mere end 70—80 Mill. Kr. Hvorvidt den vil bidrage til at afsløre Værnemagerindtægter og lignende Fortjeneste, staar endnu hen i det uviste. Efter særlig Lov inddrages Værnemagerfortjenesten. Formueopgørelsen vil antagelig medføre, at en Del Værdipapirer og Bank- og Sparekassekonti tilintetgøres eller ikke vedkendes af Ejerne, hvad der kommer Staten til Gode. Endvidere vil den afsløre Formuer, der ikke har været opgivet til Skattevæsenet, hvorved der vil indkomme Ef-

Beretning om Sanering af vort Pengevæsen

terbetaling af Skat og Bøder. Det vil være noget, før disse Beløbs Størrelse kan opgøres. Det er principielt uheldigt, at Skattebøderne ikke baandlægges til Imødegaaelse af Statens Kautionsforpligtelse for de 8 Milliarder, men da Statskassen med alt, hvad den rummer, hæfter overfor Nationalbanken, skulde det i Praksis ikke betyde meget, men det maa stærkt understreges, at Staten ikke maa vanskeliggøre de ledige Penges Problem ved at sætte disse ekstraordinært indkomne Beløb i Omløb igen. Dette gælder ogsaa de i Krigstiden optagne Laan med særlige Formaal, hvorover Finansministeren kan disponere med Rigsdagens Samtykke.

Af vort anmeldte Krav i Tysklands Fallitbo kan ventes en vis Dividende; indtil Betalingen indgaar, maa et tilsvarende Beløb opsuges i Statslaan. Til hurtigst muligt at bringe vort Produktionsapparat i Orden saavel med fast Kapital (Produktionsmidler) som flydende (Raastoffer og Varelagre) vil vi have Brug for Leverancer fra Udlandet paa Kredit, for saa vidt det kan lade sig gøre. Naar Importører og Erhvervsdrivende køber disse Varer, vil de anvende deres Kassebeholdning og Bankindsbud, hvorved ledige Penge foreløbig fjernes og først behøver at dækkes paa anden Maade, efterhaanden som de udenlandske Laan skal afbetales, evt. kan tyske Erstatningsbetalinger da anvendes til Dækning.

Det maa antages, at disse Beløb, Værnemagerfortjeneste, Statens Gevinst ved Seddelombytning og Formueopgørelse, Tysklands Erstatningsbetaling, kan dække de manglende 2 Milliarder

Kr. I hvert Fald bør man ikke, forinden man har Overblik over, hvad der indkommer herved gribe til andre Foranstaltninger — som Formuekonfiskation. Hvis de ledige Penge kan likvideres ad de foran omtalte Veje, kan man ganske vist tage en Formuekonfiskation eller Stigningsafgift med det Formaal at bringe Statsgældens reelle Byrde ned under Niveauet fra før Krigen. Motiveringen herfor vil dog formentlig være svag, da den finansielle Fordel for Statskassen som foran nævnt bliver væsentlig ringere for Statskassen, end det umiddelbart ser ud til. Og naar man absolut ønsker at undgaa en Deflation, som tager Form af en Sænkning af Løn- og Indtægtsniveauet, bør man heller ikke udsætte sig for en Deflation, der fjerner de nødvendige likvide Midler til at formidle Omsætning og Beskæftigelse ved det herskende Omkostningsniveau.

Hvis man vilde mene, at Erhvervslivet kan finansieres ved det nuværende Løn- og Omkostningsniveau, uden at Pengeinstitutternes Omsætningsmidler forøges, medfører det, at yderligere et Par Milliarder Kr. maa betragtes som ledige og skal baandlægges eller inddrages. Da i det mindste en væsentlig Part bør inddrages ad Beskatningsvejen efter forudgaaende Opsugning, kan og bør en Formueafgift eller Formuestigningsafgift nøjes med at bringes i Anvendelse med en moderat Afgiftsskala, og væsentlige Formuedele, overfor hvilke Afgifternes Virkninger vilde blive mest urimelige, kan fritages for Afgiftspligt.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk